

Když jsem byl na poslední, něco mě zaujalo. Ze stránky se najednou začalo něco vynořovat.

Nějaké šmouhy.

Vzápětí jsem to ucítil. Kopnutí adrenalinu. Tlak mi vyběhl do nejvyššího patra. Všechno se to začalo skládat dohromady. Naklonil jsem se nad stránku. Ty šmouhy tam nebyly jenom tak. Ty neurčité obrysy začaly být najednou povědomé.

„Vy mi něco tajíte,“ stříl jsem na komoru.

Odpovědí mi byl jen rozpačitý, strašlivý kuřácký kašel.

Zároveň jsem ale jedním okem uviděl, jak stařecká ruka znovu zašátrala po štůčku.

Musel jsem být rychlejší.

„Vy ty knihy nevyrábíte,“ vyhrkl jsem. „Vy vezmete normální knihu a nějakým zvláštním procesem z ní odstraníte text. A pak ji prodáte jako ozdobné dílo!“

Upřel jsem na ženu krutý inspektorský pohled, vyhrazený pro usvědčeného zločince. Pravda byla má nejmocnější zbraň. Věděl jsem to, a věděla to i ona.

„Slitování, inspektore,“ zahuhlala. Štůček jí vypadl k nohám a způsobil na betonové podlaze prasklinu. „Je to tak. S knížka-ma je to těžký. Mezi těma starýma je spousta takových, které už nikdo nechce. Jejich vazba je cennější než obsah. Vždyť my jim takhle vlastně pomáháme znovu do života.“

Kde není žalobce, není soudce. To jsem samozřejmě věděl. Nemohl jsem ji skřípnout za škodu, která nevznikla. Zachoval jsem ale svou nelítostnou inspektorskou tvář, jako bych na ni přece jen něco měl.

„Kdyby vám někdo nabídl knihu s rukopisem Gréty Grande, víte, co máte dělat?“

Dal jsem jí svou profesionální vizitku, kterou jsem si sám vytiskl doma na tiskárně.

„Jistě. Můžete se spolehnout. Kdyby se tu někdo objevil, dám vědět. Vždyť by to byla reklama, pro nás. Navíc, text dokážeme z knihy odstranit jenom jednou.“